

DANS DER LIEFDE

WILMA HOLLANDER

Dans der liefde

Colofon:

Omslagontwerp: Wilma Hollander

Omslagillustratie: © Elena Mikhaylova

Foto auteur: F.W. Hollander

Dans der liefde: oorspronkelijke uitgave © 2010

Herziene uitgave: © 2023 Wilma Hollander in samenwerking
met Brave New Books

ISBN: 9789464803082

© 2023 Wilma Hollander

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever c.q. auteur.

To make you feel my love...

Bob Dylan

©1997 Special Rider Music

De Onder de Griekse zon-serie bestaat uit de volgende delen:

1. Onder de Griekse zon
2. Dans der Liefde
3. Vlinders op de vensterbank
4. Opnieuw verbonden

Meer romans van deze auteur:

De Rozen van Beekbrugge-trilogie:

1. Smaak van Liefde
2. Zoete Wonderen
3. Heerlijke Dromen

- * Zomerdroom
- * Bouzouki Boogie (Een Zomernacht)
- * Verscheurd Verlangen
- * Harteloos
- * De Zomer van 1970
- * Kus in het Maanlicht

Non-fictie:

- * Een Hollandse Kijk op Pilon – reisgids

Country is a way of livin'...

Hoofdstuk 1

Twente

Het was stil in het kleine kantoortje. Doodstil.

Met een diepe frons in haar voorhoofd en haar pen paraat las Lucy het persbericht dat ze zojuist had geschreven nog eens aandachtig door. Hier en daar streepte ze een woord weg en frommelde er een ander tussen tot ze uiteindelijk met een opgeluchte zucht haar pen neerlegde. Zo moest het maar goed zijn. Als ze die laatste verbeteringen in de computer had doorgevoerd, kon ze het straks meteen naar de kranten en de andere media verzenden. Maar eerst zou ze een kop koffie gaan halen. Daar was ze na al dat harde werken wel aan toe.

Een beetje stijf van het lange zitten kwam ze achter haar bureau vandaan. Ze geeuwde hartgrondig en rekte zich eens lekker ongeneerd uit. En ja hoor, natuurlijk vloog precies op dat moment de deur open. Ze verstijfde toen ze haar baas en een voor haar onbekende man in de deuropening zag staan. Enigszins bevreemd staarden ze elkaar aan. Met een hoogrode kleur van verlegenheid liet ze haar armen zakken.

‘Ik, eh...’ begon ze zich hikkend te verontschuldigen.

‘En dit is dus Lucy de Ruiters, mijn liefvallige assistente.’ Leo Hagen, directeur van het Stadstheater, deed net of hij haar rode wangen niet zag. ‘Lucy, ik wil je graag voorstellen aan Koen Walthuis, de nieuwe adviseur van de Culturele Raad.’

‘Aangenaam.’ Twee twinkelende diepgrijze ogen keken haar geamuseerd aan. ‘Leo heeft al veel over je verteld.’

‘Alleen maar goeds, hoop ik,’ mompelde Lucy gegeneerd. Shit! Dit kon alleen haar maar overkomen. Wat moest die Koen wel niet van haar denken? Verlegen met de situatie streek ze een beetje stuntelig haar strakke rokje glad en

schraapte haar keel. 'Ik, eh... ik wilde net een kopje koffie gaan halen.'

'Nou, dat komt dan goed uit, want volgens mij is Koen daar ook wel aan toe,' zei Leo. Hij wendde zich tot zijn gast. 'Zou je het heel erg vinden om samen met Lucy in de foyer een kop koffie te drinken, terwijl ik ondertussen een paar dringende telefoontjes afwerk? Ik hoop niet dat je het onbeleefd van me vindt als ik je even alleen laat, maar ik moet echt -'

'Natuurlijk, geen enkel probleem,' onderbrak de ander hem onmiddellijk. 'Ik ben allang blij dat je zo uitgebreid de tijd voor me hebt genomen.'

'Mooi. Ik denk dat ik met een halfuurtje of zo wel klaar ben.' Leo fronste zijn voorhoofd en keek Lucy vragend aan. 'Is er nog iets dringends gebeurd tijdens mijn afwezigheid?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, alles is rustig gebeven. Een paar telefoontjes, maar niets wat haast heeft.'

'Mooi,' herhaalde Leo opgelucht. 'Dan zie ik jullie straks wel beneden. O, en misschien kun je Koen alvast een kleine rondleiding achter de schermen geven? Daar ben ik nog niet aan toegekomen.'

Hij gaf haar een bemoedigend knikje en Lucy, die de hint begreep, kwam meteen in actie. 'Eh... ja, uiteraard. Als u mij wilt volgen, meneer Walthuis? Eerst koffie dan maar?'

'Graag.' Gehoorzaam liep hij achter haar aan de gang op. 'Je mag trouwens wel Koen zeggen, hoor. Als ik Leo goed heb begrepen, zullen we in de toekomst regelmatig met elkaar te maken krijgen. Jij bent toch ook lid van de Culturele Raad?'

'Ja, dat klopt. Leo wilde dat ik zijn plaats daarin overnam, omdat hijzelf al in zo heel veel andere commissies zit.' Ze gebaarde naar links. 'Deze kant op.'

'Leo zei dat ik altijd met jou contact op kan nemen als ik iets wil weten,' zei Koen, terwijl hij haar straffe tempo probeerde bij te benen. 'Volgens hem weet je vaak meer dan hij omdat je al heel lang bij het Stadstheater werkt.'

Lucy lachte. ‘Nou, zo heel lang werk ik hier ook nog niet, hoor, maar wel langer dan Leo. Ik ben vier jaar geleden begonnen als parttime hulp op de administratie. Maar als er theatervoorstellingen waren, hielp ik vaak ook een handje mee in de garderobe of achter de bar. Van lieverlee ging ik steeds meer doen. De catering, de publiciteit...’

Al pratende opende ze een tussendeur en leidde hem weer een andere gang door. ‘Toen Leo hier drie jaar geleden directeur werd, heeft hij de al bestaande activiteiten flink uitgebreid. Zo hebben we nu een goed bezocht theatercafé, waar wekelijks lezingen en voordrachten worden gehouden. En in de grote theaterzaal vinden er behalve optredens ook vaak andere activiteiten plaats, zoals beurzen of meerdaagse festivals. En dan zijn er ook nog een aantal kleinere ruimtes die regelmatig verhuurd worden aan verenigingen of particulieren. Eigenlijk is er altijd ergens in het gebouw wel iets te doen en dat brengt een hoop geregeld met zich mee. Leo kon het al snel niet meer alleen af, en vroeg mij steeds vaker om hem te assisteren.’

Ze waren inmiddels bij de foyer aangekomen en met een uitnodigende glimlach hield ze de deur voor Koen open. ‘Het loopt allemaal zo goed, dat ik er tegenwoordig een fulltime baan aan heb om alles op rolletjes te laten verlopen. Voor de administratie heb ik geen tijd meer, die doet iemand anders nu. Maar als het nodig is, help ik nog steeds een handje mee achter de bar of in de garderobe, hoor. Net als Leo. Die voelt zich daar ook niet te goed voor.’

‘*The show must go on,*’ merkte Koen plagend op.

‘Inderdaad.’ Ze gebaarde naar een paar tafeltjes in de hoek. ‘Ga zitten, dan haal ik even koffie.’

Binnen een paar minuten was ze alweer terug met twee dampende en heerlijk geurende koppen koffie. Koen had het zich aan een van de tafeltjes gemakkelijk gemaakt en een programmaboekje uit het rek gehaald, waar hij aandachtig

doorheen bladerde, maar toen hij Lucy terug zag komen met de koffie schoof hij het meteen aan de kant.

‘En jij?’ vroeg Lucy nieuwsgierig, toen ze tegenover hem was gaan zitten. ‘Vertel. Hoe ben jij de nieuwe adviseur van de Culturele Raad geworden?’

‘O, dat is een heel verhaal,’ zei Koen lachend.

Hij had beslist een aantrekkelijke lach, constateerde Lucy terwijl ze hem zo ongemerkt mogelijk bestudeerde toen hij enthousiast begon te vertellen. Hij zag er ook best leuk uit. Golvend donker haar, grijze ogen, rechte neus. Een knappe man, daarover bestond geen twijfel.

Haar blik gleed naar zijn handen. Mooie, slanke handen. Zonder trouwring. Zou hij nog single zijn? Vast niet. Hij was de dertig beslist al een paar jaar gepasseerd en knappe mannen van die leeftijd hadden altijd ofwel een al even knappe vriendin, of ze waren uitgekeken op hun vrouw en hadden hun ring afgedaan omdat ze op zoek waren naar een avontuurtje.

Inwendig zuchtte ze even. Zij kon het weten, want toen ze na het verbreken van haar jarenlange relatie met Arjan voorzichtig weer de eerste stappen in het uitgaansleven had gezet, waren dat de mannen die ze bij bosjes tegenkwam. Het was voor haar een reden geweest om weg te blijven uit de bars en cafés waar haar alleenstaande vriendinnen zo graag op jacht gingen.

‘... en zo is het gekomen,’ besloot Koen zijn verhaal.

Lucy kreeg een kleur. Ze was zo in gedachten verzonken geweest, dat ze niets van zijn antwoord op haar vraag had gehoord. ‘Dat is, eh... fijn voor je,’ merkte ze op omdat ze toch iets moest zeggen. ‘Ik weet zeker dat je een aanwinst zult zijn voor de Culturele Raad.’

‘Dank je,’ zei Koen na een korte aarzeling.

Had hij gemerkt dat ze niet naar hem had geluisterd?

Lucy voelde zich alweer betrapt. Hè, wat had ze toch vandaag? Hij moest wel een heel rare indruk van haar

krijgen. Eerst had hij gezien hoe ze zich uitgebreid in het kantoor uitrekte en nu had ze vast iets gezegd wat gezien zijn ietwat bevreemde reactie waarschijnlijk nergens op sloeg. Gewoonlijk gedroeg ze zich niet zo. Gewoonlijk was ze efficiënt en professioneel en zakelijk. Gewoonlijk, ja, maar vandaag was geen gewone dag...

Koen nam haar geamuseerd op. Hij had wel in de gaten dat ze met haar gedachten niet helemaal bij hun gesprek was. Niet dat hij haar dat kwalijk nam. Hij had zelf ook moeite om niet af te dwalen. Het recente onderhoud met Leo Hagen was behoorlijk intensief geweest. Leo was een man die boordevol ideeën zat en heel enthousiast kon zijn over alles wat hem bezighield. Ze hadden samen een aantal plannen besproken waarvoor een behoorlijke subsidie van de Culturele Raad nodig was, en hoewel Koen er beslist positief tegenover stond, had hij toch een slag om de arm gehouden.

Het Stadstheater was niet de enige culturele voorziening in de gemeente. Er waren meer gegadigden die om hun plannen te kunnen uitvoeren graag een beroep deden op de financiële fondsen die de Culturele Raad ter beschikking had. Geld kon echter maar één keer worden uitgegeven en als adviseur was het zijn taak om aan te geven hoe die fondsen zo goed en zo eerlijk mogelijk verdeeld konden worden.

‘Wil je nog een kopje koffie?’ vroeg Lucy. Ze voelde zich een beetje ongemakkelijk onder zijn starende blik.

‘Nee, dank je,’ sloeg hij haar aanbod vriendelijk af.

‘Iets anders dan?’

‘Nee, echt niet, dank je wel,’ herhaalde Koen. ‘Misschien mag ik je aanbod tegoed houden? Voor na de eerstkomende Culturele Raadsvergadering bijvoorbeeld? Of gaat iedereen na afloop meteen naar huis?’

‘De meesten wel,’ zei Lucy. ‘Alleen de singles blijven vaak wel nog even hangen. Die hebben niet zoveel haast om thuis te komen als hun getrouwde collega’s.’

‘En tot welke categorie behoor jij?’ wilde Koen weten.

‘Ik?’ Lucy glimlachte liefjes. ‘Ik denk dat ik de uitzondering ben die de regel bevestigt. Single, maar altijd haast om thuis te komen. Ik heb geen hekel aan mijn eigen gezelschap en ik ben gek op mijn gezellige driekamerflatje.’

Koen keek teleurgesteld. ‘Dus die borrel na de vergadering gaat niet door,’ concludeerde hij. ‘Jammer. Ik zou me er zeker op hebben verheugd.’

Ja, ja, dacht Lucy schamper. Ik ken jouw soort, mannetje. Altijd op zoek naar een nieuwe prooi. Daar trappen we niet in. Hardop zei ze: ‘Als je zover bent, zal ik je even de rest van het gebouw laten zien.’

‘Goed idee.’ Hij schoof onmiddellijk zijn stoel achteruit. ‘Ik ben heel benieuwd.’

Tijdens de rondleiding luisterde hij belangstellend naar de vele anekdotes uit de bijna honderdjarige geschiedenis van het historische gebouw. De aanblik van de grote theaterzaal, die ondanks alle moderniseringën nog steeds de charme uitstraalde van een frivool en boeiend verleden, ontlokte hem een uitroep van bewondering.

‘Ik waan me gewoon in victoriaanse tijden met al die kleine balkonnetjes en dat rode pluche,’ merkte hij lachend op.

Lucy knikte trots. ‘Ja, mooi, hè? Maar voor mensen met een astmatische aandoening was het een ramp. Wat denk je van al het stof dat zich in dat soort bekleding verzamelt? Iemand met een luchtwegaandoening kon hier geen stap over de drempel zetten zonder onmiddellijk een aanval te krijgen. En we gaven kapitalen uit aan schoonmaakwerk. Al dat houtsnijwerk van de balkonnetjes moest regelmatig ontstof worden.’ Ze glimlachte. ‘Het is allemaal nep. De hele zaal is opnieuw ingericht. Met synthetische materialen!’

‘Dat meen je niet?’ Koens mond viel open van verbazing. ‘Ik zou hebben gezworen dat het echt was.’

Weer lachte Lucy. ‘Je vergeet waar we zijn. Dit is theater. En theater is nu eenmaal niets anders dan illusie.’ Ze hield de

deur voor hem open. ‘Kom, we moeten zo langzamerhand weer terug naar de foyer. Ik denk dat Leo wel zo’n beetje klaar is met zijn telefoontjes.’

Helaas was dat niet het geval. Leo was in geen velden of wegen te bekennen. Een beetje geïrriteerd keek Lucy op haar horloge. Ze wilde heel graag terug naar haar kantoortje om het persbericht te verzenden, maar ze kon haar bezoeker toch niet zomaar in zijn eentje achterlaten?

Koen merkte haar aarzeling op. ‘Je hoeft je niet verplicht te voelen om bij me te blijven, hoor,’ zei hij goedmoedig. ‘Je zult vast nog genoeg te doen hebben.’

‘Eigenlijk wel,’ bekende Lucy. ‘Ik was bezig met een persbericht dat er hoognodig uit moet, maar...’ Ze hoorde de deur achter zich opengaan en draaide zich opgelucht om. ‘O, daar is Leo al.’

‘Sorry, sorry,’ riep haar baas verontschuldigend uit. ‘Het duurde wat langer dan ik had gedacht.’

‘Geeft niets. Lucy heeft me zeer aangenaam bezig gehouden.’ Koen stak zijn hand uit en glimlachte haar charmant toe. ‘Bedankt voor de rondleiding. Ik vond het heel leerzaam.’

‘Graag gedaan, hoor. En tot ziens dan maar,’ mompelde Lucy verlegen en ze maakte dat ze wegkwam.

Eenmaal terug in haar kantoortje schoof ze onmiddellijk achter de computer. Toch kon ze zich er nog niet toe zetten om meteen aan het werk te gaan. De grijze onderzoekende ogen van Koen Walthuis leken haar vanaf het beeldscherm strak aan te kijken.

Hij was beslist geen oninteressante man, mijmerde ze nog even na. Knap, welbespraakt, humoristisch. Heel anders dan Gerben.

Met een schok ging ze rechtop zitten. Gerben!

Verschrikt keek ze op haar horloge. Vijf uur al! Om zeven uur zou hij bij haar flatje staan om haar op te halen. Ze moest echt opschieten anders zou ze ongetwijfeld vast komen te zitten in het spitsverkeer en geen tijd hebben om zich een

beetje leuk aan te kleden en op te maken. En dat werd wel van haar verwacht. Het zou immers een speciale avond worden. Gerben had gezegd dat hij een verrassing voor haar had. Iets wat hij tijdens een intiem etentje in hun favoriete Griekse restaurantje wilde bespreken.

Lucy had wel een aardig vermoeden wat die verrassing zou zijn. Dat was ook de reden waarom ze vandaag een beetje van slag was. Gerben zou haar ongetwijfeld vanavond een officieel huwelijksaanzoek gaan doen. Het probleem was alleen dat ze nog steeds niet wist wat ze daarop moest antwoorden...

Ze hadden elkaar nog geen jaar geleden via een datingsite leren kennen. De persoonlijke kennismaking tijdens hun eerste afspraakje was haar niet tegengevallen. Gerben was een zorgzame, serieuze man die zich in zijn e-mails en telefoongesprekken gelukkig niet anders had voorgedaan dan hij in werkelijkheid was. Na die eerste ontmoeting waren er snel meerdere afspraken gevolgd en hoewel ze niet echt stapelverliefd op elkaar waren, konden ze het wel heel goed met elkaar vinden. Zo goed zelfs dat Gerben er de laatste tijd regelmatig op aandrong om hun twee huishoudens samen te voegen.

Lucy zuchtte even. Het was beslist praktischer om te gaan samenwonen, dat was ze wel met hem eens, maar alleen de gedachte om weer met een man in één huis te moeten leven, deed de rillingen over haar rug lopen. Dat was de schuld van Arjan, met wie ze een aantal jaren had samengewoond. Pas toen ze de relatie had verbroken en op zichzelf woonde, had ze beseft hoe verstikkend hun relatie was geweest. Hoe ze zichzelf had weggecijferd om hém gelukkig te maken. Om te doen wat hĳ wilde.

Maar Gerben was Arjan niet. Hij probeerde haar niet te veranderen en op te voeden zoals haar ex-vriendje altijd had gedaan. Gerben dronk alleen een glaasje voor de gezelligheid

en niet om zich achteloos vol te laten lopen. Hij had ook nog nooit een hand naar haar opgeheven of haar uitgescholden.

Gerben was gewoon een aardige man.

Weer zuchtte Lucy. Er waren niet zoveel aardige mannen op de wereld, daar was ze inmiddels wel achter gekomen. Haar vriendinnen zeiden dat ze met Gerben een lot uit de loterij had getrokken. Ze begrepen niet waarom ze aarzelde om bij hem in te trekken en eigenlijk begreep ze dat zelf ook niet zo goed.

Gerben had een goede baan bij een groot, internationaal computerbedrijf. Hij had een riant en comfortabel ingericht huis, dat hij met de levensverzekering van zijn vijf jaar geleden plotseling overleden vrouw helemaal had afbetaald. Ze zou in een gespreid bedje terecht komen.

Misschien kwam het wel door het leeftijdsverschil, dacht ze peinzend. Per slot van rekening was Gerben wel tien jaar ouder dan zij.

Tot nu toe was dat echter nooit een onoverkomelijk probleem geweest. Hoewel ze pas vijfentwintig was, had ze best al het een en ander meegemaakt en ze voelde zich vaak veel ouder dan haar leeftijdsgenootjes. Gerben had ook geen kinderen die zich tegen hun relatie zouden kunnen afzetten, dus wat hield haar tegen? Wat wilde ze nog meer?

Diep in haar hart wist Lucy heel goed wat ze wilde.

Ze wilde vlinders in haar buik, een arm die spontaan om haar schouders werd gelegd, ogen die zouden oplichten als zij in de deuropening verscheen. Ze wilde... Ze wilde...

Resoluut duwde ze al die dwaze romantische gedachten uit haar hoofd. Dat soort dingen gebeurde alleen in boekjes en in de film, niet in de werkelijkheid van alledag. Ze was geen hunkerende tiener meer, maar een volwassen vrouw die genoeg had meegemaakt om te weten dat het leven niet bestond uit rozengeur en maneschijn. Schone schijn. Net als de wereld van het theater waarmee ze dagelijks te maken had. Zij als geen ander zou dat toch moeten weten.

Ze rechtte haar rug en maakte na nog een verschrikte blik op haar horloge snel haar persbericht verzendklaar. Nog één druk op de knop en hop, weg was de aankondiging voor het linedancefestival van het komend weekend.

Dansen op cowboymuziek...

Lucy fronste even haar voorhoofd. Ze begreep niet wat mensen daar leuk aan vonden. Een beetje naast elkaar op muziek rondhupsen in cowboykleding. Het was gewoon niets anders dan een soort legale verkleedpartij voor volwassenen. Een belachelijk excuus om opnieuw cowboytje en indiaantje te kunnen spelen.

Maar haar persoonlijke mening was niet belangrijk. Het festival was een leuke publiekstrekker voor het Stadstheater. Als mensen er plezier in hadden om John Wayne en Clint Eastwood na te doen, dan konden ze wat haar betrof hun gang gaan. Zolang zij er maar niet aan mee hoefde te doen!

Haastig schakelde ze de computer uit. Ze schoof haar stoel naar achteren en greep haar tas onder het bureau vandaan. Met een beetje geluk kon ze de verkeersopstoppingen op de Grotestraat nog net voor zijn. Onderweg zou ze alvast bedenken wat ze aan zou trekken, dat scheelde ook weer. En wat haar antwoord aan Gerben betrof...

Lucy trok de deur van het kantoor achter zich dicht en rende de trappen van het theater af. Dáár zou ze later wel over nadenken.

Hoofdstuk 2

‘Dus je begrijpt,’ besloot Gerben zijn verhaal, ‘dat het een kans is die ik niet voorbij kan laten gaan.’

Verbijsterd schoof Lucy haar moussaka heen en weer over haar bord. De verrassing die Gerben haar had beloofd was wel een heel andere dan ze had verwacht. In plaats van haar het verwachte huwelijksaanzoek te doen, had hij haar zojuist verteld dat hij voor minstens een jaar naar de Verenigde Staten zou vertrekken. Het bedrijf waarvoor hij werkte, had hem een functie aangeboden in Montana, waar ze een nieuwe vestiging aan het opstarten waren.

Haperend vroeg ze: ‘Wanneer... Wanneer ga je weg?’

‘Dat ligt eraan,’ zei Gerben. Hij legde zijn bestek neer en leunde achterover in zijn stoel. ‘De baas wil uiteraard dat ik zo snel mogelijk het vliegtuig pak, maar ik heb gezegd dat ik tijd nodig heb om alles te regelen. Wat mij betreft, zou ik bij wijze van spreken volgende week al weg kunnen, maar eigenlijk ligt het aan jou.’

‘Aan mij?’ echode Lucy.

‘Ja, aan jou,’ knikte Gerben. ‘Ik hoopte dat...’ Hij zweeg en schraapte een beetje verlegen zijn keel. ‘Ik zou het namelijk erg fijn vinden als jij met me meegaat.’

‘Ik? Met jou... Naar Amerika?’ Lucy staaarde hem met grote ogen aan. ‘Maar, Gerben, wat... Hoe...’ De woorden bleven in haar keel steken.

Gerben boog zich voorover en legde zijn hand op haar arm. ‘Begrijp je het niet, Lucy? Dit zou wel eens de beste oplossing voor ons kunnen zijn. We hebben allebei al een heel verleden achter de rug en ik begrijp heel goed dat jij je bedenkingen hebt om bij mij in te trekken. Mijn huis zal voor jou altijd het huis blijven waar ik met Marjan heb gewoond. Dat begrijp ik. Maar om het te verkopen en samen met jou iets anders terug te kopen... dat zie ik niet zitten. Daarvoor

heb ik te veel tijd en geld in mijn huis gestoken. Bovendien is het een mooi appeltje voor de dorst. Amerika zou een nieuwe start voor ons allebei kunnen zijn. Als het bevalt, kunnen we na dat jaar altijd kijken wat we doen. We zouden...'

Lucy hoorde hem praten, maar ze luisterde niet meer. Dacht Gerben echt dat ze onmiddellijk haar koffers zou gaan pakken om met hem naar het Wilde Westen te vertrekken? Dat ze alles wat ze had opgebouwd zou achterlaten? Haar baan, haar flatje, haar vriendenkring, haar familie? Hij was niet goed bij zijn hoofd. 'Gerben, hou op!' onderbrak ze hem resoluut. 'Ik ga niet naar Amerika.'

Hij stopte midden in een zin. Verbaasd keek hij haar aan. 'Niet?' herhaalde hij verbouwereerd. 'Maar waarom dan niet? Ik begrijp best dat ik je ermee overval. Als jij wat meer tijd nodig hebt om aan het idee te wennen...'

'Het antwoord is nee, Gerben.' Lucy schudde haar hoofd. 'Nee.'

'Maar...' Ineens deed Gerben een greep in de zak van zijn colbertje. Hij haalde een klein juweliersdoosje tevoorschijn. 'Ik heb er goed over nagedacht, Lucy. Je hoeft niet bang te zijn dat ik je je schepen achter je laat verbranden zonder er enige zekerheid voor terug te geven. Ik zou graag willen dat je officieel mijn vrouw wordt. Dat je als mijn echtgenote de oceaan oversteekt. En dat we daar samen gelukkig worden. Lucy, liefste... wil je met me trouwen?'

Lucy voelde de tranen in haar ogen springen. Ze had zich dus niet vergist. Gerben wilde inderdaad met haar trouwen. Hij wilde zelfs met haar een nieuw leven aan de andere kant van de oceaan opbouwen. Ze beet op haar lip en haalde een paar keer diep adem. 'Ik... O, Gerben, ik wil je geen pijn doen, maar ik kan niet met je trouwen. Ik wil niet naar Amerika.'

Gerben schoof het juweliersdoosje onhandig over de tafel heen en weer. 'Maar ik heb de ring speciaal voor jou laten maken.'